

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

(Συζήθεια)

ΚΒ'

Ὁ γέρον μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ἀπέθανεν ἀληθῶς.

Οἱ φιλάργυροι ἀποθνήσκουσιν ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι. Ἐρχεται καιρὸς, καθ' ὃν εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ χωρισθῶσι τῶν προσφιλῶν αὐτοῖς θησαυρῶν. Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἔκαμε πολὺ ν' ἀναμένωσιν οἱ κληρονόμοι του.

Γνωστόν, ὅτι ἀπὸ εἰκοσαετίας ὁ γέρον διέμενεν εἰς τὰ ἐν Σεβάν κτήματά του, ἔνθα ἐνεκλείσθη θησαυρίζων ἐν ἀνέσει καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων εἰμὴ περὶ τῶν χρημάτων του. Ἀπελάμβανε δὲ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται τοὺς θησαυροὺς του, ὧν τὸ μυστικὸν εἶχεν ἀποκαλύψει μόνον εἰς τοὺς δύο ἐμπειπιστευμένους αὐτῷ, τὸν κύριον Διονύσιον καὶ τὸν πιστὸν Λαβράν.

Ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας πρὸ μικροῦ ἐσήμανε.

Τὸν Μάρτιον πλήρης ἐπικρατεῖ χειμῶν εἰς τὰ ὄρη τοῦ Μορβάν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ξηρὸς καὶ ψυχρὸς.

Ὁ βορρᾶς ἔπνεεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἀνευ βροχῆς καὶ χιόνος. Τὴν νύκτα τὸ ψυχρὸς ἦν παγετῶδες, τὸ δὲ ἔδαφος τῶν δασῶν ἦτο σκληρὸν ὡσεὶ ἀπετελεῖτο ἐκ γρανίτου.

Μὲ τοιοῦτον καιρὸν οἱ κάτοικοι τοῦ Μορβάν διαμένουσιν ἥρεμοι παρὰ τὴν ἐστίαν, οἱ δὲ ὑλοτόμοι ἐπανερχοῦνται τὴν ἐσπέραν οἴκοι ἀπὸ τῆς τετάρτης καὶ ἡμισείας ὥρας.

Οὐδεὶς ἀγαπᾷ νὰ περιφέρηται ἐν τῇ ὀμίλῃ ἢ ὑπὸ τὸν παγετῶδη οὐρανόν, ἐκτὸς ἂν ὠθῆται, ὡς Σίμων ὁ πανοῦργος καὶ ἡ Ἀμῶνη, ὑπὸ τοῦ ἀκατασχέτου πάθους τῆς λαθροθηρίας.

Αὐτοὶ οὐδ' ὑπὸ τοῦ βορρᾶ, οὐδ' ὑπὸ τῆς βροχῆς, οὐδ' ὑπὸ τῆς χιόνος ἐκωλύοντο.

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν ἐπεκράτει ἔθος νὰ ἐγεῖρονται λίαν πρωὶ καὶ νὰ κατακλίνωνται ἐνωρὶς τὴν ἐσπέραν.

Ἦτο οἰκονομία φωτός.

Τὸ πολὺ, οἱ ὑπηρετῆται τοῦ μαρκησίου ἔμενον μίαν ἢ δύο μετὰ τὸ δεῖπνον ὥρας παιζόντες δόμινον ἢ παιγινοῦχαρτα εἰς τὰ μαγειρεῖα.

Δὲν εἶχον ἄλλως τε ἄλλην ὑπηρεσίαν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἡμέραν. Ἡ ὑπηρεσία γέροντος δὲν ἀπαιτεῖ τοσοῦτους ὑπηρετάς, ἀπὸ δὲ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀνεψιάς του ὁ κύριος δὲ Τανναὶ διέμενε μονωμένος εἰς τὸν ὄλον ἐρειπούμενον πύργον του, ὡς ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλίου ἐπὶ τοῦ στόλου του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐκτὸς ὀλίγων φώτων λαμπόντων ἐν τοῖς μικροῖς τοῦ ἀνωτάτου ὀρόφου παραθύροις, ἢ πρόσοψις τοῦ πύργου ἦν σκοτεινῆ.

Ἡ σκιὰ αὐτοῦ διεγράφετο μέλαινα εἰς τὸν κατώτερον οὐρανόν.

Κιτρινόχρον φῶς διεφαίνεται μόνον διὰ τῶν κιγκλιδῶν δωματίου τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ἦτο ἡ συνήθης κατοικία τοῦ πυργοδεσπότη. Ὁ κύριος Διονύσιος, ὁ ὀγδοηκοντούτης θαλαμηπόλος του, κατεκλίνετο εἰς χαμηλὸν δωμάτιον, ὅμοιον πρὸς τὰς κρύπτας, ἃς τινὰς κατεκεύαζον ἄλλοτε περὶ τῶν μεγάλων διχμερισμάτων, ὅπως ἐν αὐτοῖς κατοικῶσιν οἱ ἰδιαίτεροι ὑπηρετῆται τῶν κυρίων.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ, περιτετυλιγμένος εἰς τὸν ἐρυθρὸν αὐτοῦ κοιτωνίτην περιεσφιγμένον διὰ ζωστήρος περὶ τὴν ὀσφύν, ὁμοιάζε πρὸς γέροντα μοναχὸν ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ μοναστηρίῳ του.

Εἰς μόνος λαμπτήρ ἦν ἐπὶ τινος τραπέζης παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἀπέθηκε μέγα χρηματικὸν ποσὸν ὁ Λαβράν, ὅστις ἴστατο ὀρθίος ἐνώπιον τοῦ κυρίου του.

— Εἶπομεν λοιπὸν εἰς χαρτονομίσματα ἐξήκοντα τρεῖς χιλιάδες φράγκα, καὶ εἰς χρυσὸν εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Τανναὶ.

— Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ γέρον ἔψυξε τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε δις προσεκτικῶς καὶ τὰ μετεβίβασεν εἰς τὸν Διονύσιον, ὅστις ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐτέραν τῆς τραπέζης πλευρᾶν.

— Εἶναι ἀκριβῆς ὁ λογαριασμός; ἠρώτησεν.

Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ τοῦ θαλαμηπόλου ἀπαντήσῃ ἠγέρθη, ἠνέφξε χρηματοκιβώτιον ἐκτισμένον εἰς τὸν τοίχον, πλήρες τίτλων, μετοχῶν καὶ ἀξιών, ἔθηκε τὴν νέαν δέσμην καὶ ἐπανεκλείσε μετὰ προσοχῆς τὴν σιδεράν θύραν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Διονύσιος ἔλυε τοὺς τὸν χρυσὸν περιέχοντας χαρτίνοους κυλίνδρους, οὓς ἐζύγιζεν εἰς τινὰ πλάστιγγα καὶ ἔχυνε κατὰ σωροὺς τὰ χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης.

— Σωστά, εἶπεν. Εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες.

Ὁ μαρκήσιος ἐκαθέσθη ἐκ νέου καὶ ἐβύθισε τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἐκ λουδοβικεῶν σωρὸν ὡς ἐν λουτρῷ. Βεβαίως, προσέτιμα τὸν πυρρὸν καὶ ἀντηχοῦντα χρυσόν, τὸν ἀπαστρέπτοντα ὡς ξανθῆς κόμη, ἀπὸ τὰ χρεώγραφα καὶ τὰ κυανᾶ τῆς τραπέζης χαρτονομίσματα, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐκλείδωσεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ.

Ἐθηκε κατόπιν μετὰ προσοχῆς τὰς εἰκοσιεπτὰ χιλιάδας φράγκων ἐν δερματίνῳ σάκκῳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Λαβράν.

— Φέρε αὐτόν, διέταξε, σύ, ὅστις εἶσαι ρωμαλέος. Νὰ καὶ ἄλλαι ἀκόμη περιστερᾶι διὰ τὸν περιστερῶνα. Ἄς καταβῶμεν, παιδιά μου. Θὰ ἀπολαύσετε θεάματος, τὸ ὅποιον ὅλος ὁ κόσμος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σᾶς προσφέρει καὶ θὰ θαυμάσετε ὠραῖον σωρὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ μετάλλου, μὲ τὸ ὅποιον δύνανται τις νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ νὰ κυριεύσῃ τῶν ἄλλων. Ἐμπρός!

Ὁ Λαβράν καὶ ὁ Διονύσιος ἐγνώριζον τὸν δρόμον.

Ὁ γέρον θαλαμηπόλος ἔλαβε φανὸν καὶ προηγήθη τῆς συνοδίας φωτίζων.

Ὁ φύλαξ ἤρχετο ὀπισθεν μὲ τὸν σάκκον ἀνὰ χεῖρας. Προσέκοφεν ἐπὶ τινος ἐπίπλου. Τὰ λουδοβικεῖα ἀντήχησαν ὡς κωδωνίσκοι.

— Χωρὶς θόρυβον, φίλε μου, χωρὶς θόρυβον. Δὲν πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ κανεὶς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ὑπηρετήσόν με μὲ φρόνησιν. Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω εἰς τὴν διαθήκην μου. Ἔσο βέβαιος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Λαβράν ἦν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ἄλλοτε, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ὑποδοχῶν εἰς Σεβάν, τῶν τόσῳ σπανίων τότε, ἔνεκα τῆς ἡλικίας τοῦ πυργοδεσπότη, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ἱλιγγου, ὃν προκαλεῖ ἡ θέα τῶν ὠραίων γυναικῶν μετὰ πολυτελείας καὶ κομψότητος ἐνδεδυμένων, τῶν ὀχημάτων, τῶν ἐορτῶν. Καὶ αὐτὸς ἐπεθύμησε τὸν πλοῦτον, ἀλλ' ὁ ἱλιγγος οὗτος ἦν παροδικός.

Ὁ Λαβράν ἀνέλαβε τὴν ἰσορροπίαν.

Ἠκολούθει τὸν κύριόν του χωρὶς κακόν τι νὰ σκέπτηται.

Διανοεῖτο μόνον ὅτι τὸ μέτριον ποσόν, ὅπερ ἔφερε θὰ τῷ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεσιν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός του, καὶ ὅτι ἂν ὁ μαρκήσιος τῷ ἐκληροδότηι τοῦτο ἐν τῇ διαθήκῃ του, δὲν θὰ ἐπεθύμει πλεῖστον.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες διήλθον σειράν διαδρόμων, ἀνῆλθον κλίμακας καὶ κατῆλθον ἄλλας, χωρὶς οὐδὲ σκιὰν νὰ συναντήσωσιν.

Εἶτα ἡ συνοδία ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πύργου καὶ εἰσεχώρησεν εἰς ἐλικοειδῆ κλίμακα, ἣτις ἐφαίνετο ἀγούσα εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς.

Δὲν ἦγεν ἐν τούτοις πολὺ μακρὰν, ἀλλ' ἀπέληγεν εἰς θολωτὸν ὑπόγειον, ὅπερ ὁ μαρκήσιος ἠνέφξεν αὐτὸς οὗτος διὰ μεγάλης κλειδός, ἣτις ἤνοιγε συγχρόνως καὶ κρυφίαν θύραν ἀγούσαν εἰς τὸν περιβόλον, κάτωθι μικροῦ παραθύρου κιγκλιδωτοῦ, δι' οὗ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ γέρον εἰσήρχετο μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του, διήρχοντο αἱ λευκαὶ τῆς σελήνης ἀκτῖνες κατὰ τὴν ἀνέφελον ἐκείνην νύκτα.

Ὁ Λαβράν καὶ ὁ Διονύσιος, οἵτινες πολλάκις τοῦ ἔτους ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην, οὐδεμίαν τῶν λεπτομερειῶν τούτων ἠγνόουν.

Πολλάκις ὁ μαρκήσιος ἐπεσκέπτετο μόνος τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο· σχεδὸν ὅμως πάντοτε εἰσήρχετο διὰ τοῦ περιβόλου, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν συστάδων τῶν κλυπτουσῶν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν κρύπτην ἐκείνην, ἐστρωμένην διὰ μεγάλων ἐκ γρανίτου πλακῶν, ὁ φιλάργυρος ἀφῆκε στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

Ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ὀρθαθὸν κλειδίον καὶ εἰσήγαγεν ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ κλειθρον χρηματοκιβωτίου, ὅπερ μόνον διὰ πελέκειος θὰ ἠδύνατο τις νὰ διαρρήξῃ.

Τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο ἐκαλύπτετο διὰ δρυίνου περικαλύμματος, παρέχοντος αὐτῷ ὄψιν ἀρχαίου ἔρμαριου, λησμονηθέντος ἐκεῖ καὶ ἀπὸ αἰῶνων εὐρωπιῶντος.

Ὅτε ἠνεώχθη ἐθαμβώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπὸ τὸ ἔντονον τοῦ φανοῦ φῶς, τὸ ἀντανακλώμενον ἐπὶ τοῦ ὄγκου ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ.

Βεβαίως ὁ ὄγκος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἴσος πρὸς τοὺς μυθώδεις σωρούς τῆς Χαλιμζῆ· ἀλλ' ἡ ἀτάκτως ἐρριμμένη σωρεία τῶν λουδοβικείων ἠδύνατο νὰ διεγειρῇ τὴν πλεονεξίαν τῶν μᾶλλον ἀπληστών.

Ὁ γέρων ἀκίνητος ἐμειδία ἐνώπιον τοῦ πλοῦτου ἐκείνου.

Κατέτρωγε διὰ τῶν διαπύρων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸν χρυσόν! Ἐκυψεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐθώπευσε διὰ τῶν σκελετωδῶν αὐτοῦ δακτύλων.

— Εἶναι φοβερόν, εἶπε, νὰ σκεφθῇ τις ὅτι πρέπει ν' ἀφήσῃ τόσα πλούτη.

— Εἰς τὸν ἔγγονόν σας, παρετήρησεν ὁ κύριος Διονύσιος μεθ' ὕφους πατρικοῦ.

— Εἰς αὐτόν ἢ εἰς ἄλλους, τί μὲ ἐνδιαφέρει! Εἶμαι ζηλότυπος, οὐδέλαθεν ὁ γέρων διὰ φωνῆς τραχείας. Οὐδέποτε ἠθέλησα νὰ δικαιολογήσω τὰ ἐλαττώματά μου, κύριε Διονύσιε. Δὲν εἶμαι ὡς σύ, ὅστις προσποιεῖσαι τὸν ἐνάρετον. Ἦσο σώφρων, αἰδήμων, ἐγκρατής. Ταρτούφε!.. Λαβράνς, ὑπέλαβε μετὰ μικρὰν παῦσιν, κένωσε τὸν σάκκον... χωρὶς θόρυβον, φίλε μου, χωρὶς θόρυβον. Προσοχή.

Ὁ φύλαξ προὐχώρησε καὶ ἐκένωσεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ σωροῦ τὸν σάκκον, ὃν ἔφερον.

Ὁ χρυσὸς ἔρρευσε, συγκρατούμενος ὑπὸ τῶν στιβαρῶν τοῦ Λαβράνς χειρῶν. Νομίσματά τινα ἔμεινον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ἀνύψωσαν αὐτὸν ὡς ἡ χ'ὼν τὴν κορυφὴν ὄρους.

Ὁ μαρκήσιος ἐμειδία ἐπιχαρίτως ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου του, ὡς εἰ παρίστατο εἰς τὸ ὠραιότερον τῶν θεαμάτων καὶ ἤκουε τὴν μελωδικωτέραν μουσικὴν.

— Ἄχ! Διονύσιε, ἐπιθύρουν εἰς ἡλικίαν εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ὁποῖας ἀπολαύσεις διὰ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ! ὁποῖα τρυφή! ὁποῖα τέρψεις! Ὅποσαι συνειδήσεις θὰ ἐξηγοράζοντο. Ὅποσαι ἀθρόοι θὰ διεφθείροντο! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ νεότης;

Καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ χρηματοκιβωτίου ὡς εἰ ἰκέτευε τὸν Θεὸν νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν νεότητα!

— Καὶ νὰ συλλογισθῇ τις ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του! ἐγόγγυσε μετ' ἀπελπισίας. Πηγαίνωμεν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὸ κιβώτιον, κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρέμου. Τὸ στόμα του συνεσπάσθη φρικωδῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ του αἴφνης διεσταλησαν καὶ ἀφῆκεν ἀναρθρον κραυγὴν.

Ὁ Διονύσιος ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀσθενῶν του χειρῶν καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ τὸ ἀπόταμον τῆς πτώσεως.

Ὁ φύλαξ τὸν ἠτένιζεν ἔντρομος.

Ἠννόησεν ἀμέσως, ὅτι ἀπέθνηκε.

Καὶ ὁ θάνατος ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ἦ καταστροφὴ δι' αὐτόν.

Ἴσως ἡ δικηθῆκη τοῦ μαρκησίου δὲν ὑπῆρχε καὶ τότε ματρία πᾶσα ἐλπίς.

Ἡ πλεονεξία του διηγέθη.

Ἀλλ' ὁ θαλαμηπόλος ἦτο ἐκεῖ ὡς πρόσκομμα· ὁ Διονύσιος ἦν ἀφοσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του.

— Τί ἔχετε, κύριε; ἠρώτησεν.

— Πνίγομαι! ἐπιθύρουν ὁ μαρκήσιος.

— Λαβράνς, ἀνέκραξεν ὁ Διονύσιος, ἀέρα, ἀνοιξε τὴν θύραν... ἡ καλλίτερα, εἶναι περιττόν, ὁ αὐθέντης ἀποθνήσκει.

Ὁ φύλαξ ἐπλησίασε τὸν φανὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπιθανάτου.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μεγάλου οἴκου τῶν Τανναί ἐξέπνεε.

Τὸ κακὸν ἦν ἀνεπανόρθωτον.

Ὁ Διονύσιος γονυπετῆς παρετήρησε τοὺς τελευταίους αὐτοῦ σπασμούς, ἐνῶ ὄρθιος πλησίον τῶν δύο γερόντων, ὧν ὁ μὲν ἦτο νεκρός, ὁ δὲ τόσῳ πλησίον τοῦ τάφου, ὁ Λαβράνς, ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου, ὅστις τῷ ἔφλεγε τοὺς ὀφθαλμούς, κατείχετο ὑπὸ σατανικῆς ιδέας.

Ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς πειρασμόν. Πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου! Ὁποῖος πλοῦτος!

Αὐτὸς μόνος καὶ ὁ Διονύσιος ἐγνώριζον τὴν κρύπτην.

Ἀληθῶς ἠδύνατο νὰ μερισθῇ τὸν θησαυρόν μετὰ τοῦ γηραιοῦ θαλαμηπόλου· ἀλλ' ὁ Διονύσιος ἦτο ἔντιμος καὶ ἀφοσιωμένος τοῖς Τανναί. Ἄλλως τε τὰ πάθη δὲν ἐχώρουν πλέον εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἡλικίας παγωμένην ἐκείνην ψυχὴν καὶ τὸ ἐξητλημένον καὶ ἀσθενὲς ἐκεῖνο σῶμα.

Νὰ πειραθῇ νὰ τὸν δελεάσῃ ἦν ὡς νὰ ἤθελε νὰ δηλητηριάσῃ τὸ ὕδωρ ποταμοῦ διὰ δηλητηρίου.

Ἀλλά, μὴ δυνάμενος ὁ Λαβράνς νὰ τὸν καταστήσῃ συνένοχόν του ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ θυμὰ του. Οὐδὲν εὐκολώτερον. Τὰ πάντα ἦσαν εὐνοϊκά· ἡ ἐρημία, ὁ τόπος, ἡ ὥρα.

Ἐν τούτοις ἐδίσταζε. Πάντα ταῦτα διενεοῖτο μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς.

Ἐπρεπε ν' ἀποφασίσῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο νεκρός. Ὁ Διονύσιος θὰ ἠγείρετο καὶ θὰ μετέβαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου.

Ὁ φύλαξ ἠνορθώθη ὡς ὁ ὑλοτόμος, ὁσπεις διευθύνει τὸν πέλεκυν αὐτοῦ κατὰ κορμοῦ δένδρου.

Τρέμων καὶ κάτωχρος, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα, ἀγωνίας μᾶλλον ἢ ἀπληστίας, εἰς τὸν ὄγκον ἐκεῖνον τοῦ χρυσοῦ, ὅστις ὤθει αὐτόν εἰς τὴν ἀβυσσον ὡς εἰ ἦτο ἔμφυχος καὶ ζῶν.

Καὶ αἴφνης ἡ πυγμὴ αὐτοῦ κατέπεσεν ὡς ρόπαλον ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ ἀτυχοῦς θαλαμηπόλου, προδοτικῶς ἐκ τῶν ὀπισθεν, καὶ κατέρριψεν αὐτόν, ὡς βοῦν εἰς τὸ σφαγεῖον, πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ κυρίου του.

Ὁ Διονύσιος δὲν ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἐν ἐσχάτῳ σπασμῷ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ Λαβράνς τοὺς ἀπαισίους καὶ βλοσυροὺς, τοὺς στοργγύλους καὶ ἀπειλητι-

κοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς, οὓς ἐν ἐπιείκῃ μόνον βλέπει τις.

Ἀλλὰ τοῦτο ἦν στιγμιαῖον.

Ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ κύριος ἔκειντο ἄψυχοι ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Λαβράνς ἔμενε κύριος τοῦ θησαυροῦ. Ἀλλ' αἴφνης μετανοῶν κατελήφθη ὑπὸ φρίκης.

Ἦτο ἐγκληματίας, δολοφόνος. Κατηράσθη τὸν πειρασμόν, ὅστις μετέβαλεν αὐτόν εἰς ληστὴν ἄξιον τοῦ ἰκριώματος.

Εἶτα τὸ μεγαλεῖον τοῦ σκοποῦ, τὸ μέγεθος τοῦ πλοῦτου, τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυτηρήσεως ἐξωογόνησαν αὐτόν.

Ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος τῷ ἀνῆκεν. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν διαμφισβητήσῃ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἠδύνατο νὰ βαρύνωσιν αὐτόν ἂν ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ὑπηρέτου ἀπεδίδοτο εἰς ἐγκλημα.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ διέγραψε τὸ σχέδιόν του.

Ἐφορτώθη ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ δύο πτώματα καὶ μετὰ τοῦ πενθίμου ἐκείνου φορτίου διέτρεξε τοὺς αὐτοὺς πενθίμους διαδρόμους, οὓς καὶ πρὸ ἡμισείας ὥρας.

Ὅπως μὴ προξενήσῃ θόρυβον ἐβάδιζε γυμνόπους ἐπὶ τῶν πλακῶν, τοῦ σανιδώματος καὶ τῶν ταπήτων.

Οὐδεὶς τὸν ἠννόησε.

Φθὰς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μαρκησίου, ἐξήπλωσεν αὐτόν ἐπὶ τοῦ τάπητος παρὰ τὸ ἀνάκλιτρον, εἰς ὃ συνήθως ἀνεπαύετο, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι προσεβλήθη ἐκεῖ ὑπὸ ἀποπληξίας. Εἶτα ἀπέθηκε χαμαὶ πρηνῆ τὸν θαλαμηπόλον, πλησίον τοῦ κυρίου του, ὡς εἰ καὶ ἐκεῖνος εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κακοῦ, ἐνῶ ἔσπευδεν εἰς βοήθειαν τοῦ μαρκησίου.

Τὰ παντὰ ἦσαν ἐν τάξει εἰς τὰ δωμάτια.

Τὰ τιμαλφῆ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του χρήματα, τὰ ἐπιπλα, τὰ πάντα ἦσαν ἐν τῇ θέσει των.

Ἐβλεπέ τις ἀμέσως ὅτι οὐδὲ πάλιν, οὐδὲ κλοπῆ ἐτετέλεσθη.

Τότε ὁ Λαβράνς ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖς. Ἐκλείσεν ἀθροῦδως τὴν θύραν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Τὸ ἐκκρεμές τοῦ μαρκησίου ἐσήμανε δεκάτην.

ΚΓ'

Ὅτε ὁ φύλαξ εὐρέθη πάλιν ἐναντι τοῦ πλοῦτου ἐκείνου, ὅστις ὤθησεν αἴφνης αὐτόν εἰς τὸ ἐγκλημα, κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς φρικιάσεως, ἥτις τὸν διέσεισεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Τί θὰ ἔκκαμνε τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἡ τύχη τῷ ἔδιδε; ποῦ θὰ μετέφερον αὐτόν; πῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ πάντας τὴν νεάν ταύτην περιουσίαν καὶ τὴν μικρὰν αὐτῆς προέλευσιν;

Κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας τῶν κλεπτῶν, αἵτινες πολλάκις προδίδονται ὑπὸ τοῦ πλοῦτου ὃν κλέπτουσιν.

Αἴφνης ἐπληξῆς τὸ μέτωπον.

Τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις, ἀλλ' ἔδει νὰ

προβή ἀμέσως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν.

Ἐκλείσε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐσωτερικὴν θύραν τοῦ ὑπογείου καὶ ἠνέφεξε τὴν πρὸς τὸν περιβόλον.

Διὰ τῆς θύρας ἐκείνης ἐξήρχετο τις εἰς ἀτραπὸν λίαν στενήν, ἐν μέσῳ πυκνῶν συστάδων ἀκταιῶν καὶ σφενδάμων, ἦν μόνος ὁ μαρκήσιος ἐσύχναζε κατὰ τοὺς περιπέτους αὐτοῦ, πρὸς οὓς οὐδεὶς προσεῖχεν.

Ἡσθάνθη εἰς τὸ πρόσωπον παγετώδη ἄνεμον, ὅστις τὸν ἐζώσῳγγόνησε.

Μετὰ πολλῶν προφυλάξεων ἔθηκεν εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον ὅσα πλείοτερα ἠδυνήθη νομίσματα, ἐπλήρωσεν αὐτὸν μέχρι τοῦ ἄκρου, τὸν ἔδεσεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ἱμάντος αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφορτώθη ἐπὶ τῆς ράχεώς του.

Εἶτα, λαβὼν τὸν φανόν, διήλθε τὸν περιβόλον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Ἐβάδισεν ἐπὶ τρία τέταρτα καταπονόμενος ὑπὸ τὸ φορτίον του.

Τέλος, ἀφίκετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, οὗτινος αἱ λόχμαι εἶχον κοπῆ πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀραιῶν πυκνωμάτων φηγῶν, πρίνων καὶ ἀκεύθων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων μὴ τμηθέντα δένδρια ὑψοῦντο κατὰ μέρη.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο μόνον οἱ κυνηγοὶ εἰσεχώρουν, εἰσὶ δ' οὗτοι σπάνιοι εἰς Σεβάν.

Ἀπὸ τοῦ σημείου, εἰς ὃ ἐστάθη ἐπὶ στιγμὴν ἴν' ἀναπνεύσῃ φαίνονται ἀπέραντοι ἐκτάσεις, ἃς ἡ σελήνη ἐφώτιζε διὰ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς φωτός.

Ἔπεινε τὸ οὖς καὶ ἤκουσε πένθιμον κραυγὴν ἄρπης ἀπαντώσης εἰς παρατεταμένον καὶ βαρὺν μυκηθμὸν νυκτικῶρακος, ἐπικαθημένου ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου, μακρὰν κειμένου, εἰς τὸ βάθος τῶν φαράγγων.

Ρίγος κατέλαβεν αὐτόν.

Ὁ Λαβράνης, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἀνεπαύθη, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ βραδυπορῶν. Ἐζήτει, τῇ βοήθειᾳ τοῦ φανοῦ του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θάμνων, τὴν πλευρὰν τοίχου καταδαφισθέντος μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἣν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ εἰσοδος ὑπογείου κρύπτῃς, μόνου λειψάνου ἀρχαίου πύργου, πρὸ πολλοῦ καταδαφισθέντος καὶ γνωστοῦ εἰς τοὺς γέροντας τοῦ τόπου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πύργου τοῦ Πολυτρίχου.

Ὀλίγοι ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν τῆς κρύπτῃς ἐκείνης, μόνου δὲ ἴσως ὁ Λαβράνης καὶ ὁ Φαρζεᾶς ἠδύνατο νὰ εἰπωσι ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο.

Ἀπεμάκρυνε μετὰ κόπου βαρὺν λίθον καὶ τοὺς θάμνους, τοὺς ἀποφράσσοντας τὴν εἰσοδὸν καὶ εἰσεχώρησεν ἐν τῇ κρύπτῃ.

Τὸ μέρος ἦν ἀσφαλές καὶ ἀδύνατον ν' ἀνακαλυφθῇ.

Ὁ δολοφόνος ἐκένωσεν ἐπὶ ἐπιπέδων πετρῶν, ἃς ἐπλησίασεν ἀλλήλαις εἰς τὸ βάθος τῆς κρύπτῃς, τὸ εἰς τὸν σάκκον περιεχόμενον ποσὸν καὶ χωρὶς νὰ ἐπανκ-

κλείσῃ τὴν εἰσοδὸν ἀπῆλθεν ἵνα καὶ πάλιν ἐπανέλθῃ.

Ἐπειδὴ ἦτο ἀπηλλαγμένος τοῦ φορτίου του, τὸ δὲ ἔδαφος εἶναι κατωφερές πρὸς τὸν πύργον, ἔσπευσε ταχεῖ βήματι πρὸς αὐτόν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἐπανέλθει ἐπίσης φορτωμένος ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν, κεκμηκῶς, καθιδρός, μὲ μεμολωπισμένους τοὺς ὤμους, καταπεπονημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλοῦτου του.

Ἄν ἦτο ὀλιγώτερον ἀπησχολημένος, ἤθελε παρατηρήσει, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ οὖς ἦτο λίαν ἐξησκημένον, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς ἄρπης ἤκούετο πλησιέστερον, ὃ δὲ νυκτικῶραξ, ὁ ἀπαντῶν αὐτῇ, ἐπλησίαζεν ὄλονεν πρὸς τὰ ἐρείπια.

Ἀφίνομεν τὸν Λαβράνης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ἴν' ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ μικρὸν περὶ τῶν δύο τούτων παραδόξων ζῶων.

Ἡ ἄρπη δὲν ἐκινεῖτο.

Δὲν ἐπεκάθητο ὅμως ἐπὶ τινος δένδρου ἀλλ' ἔμενε πρηνῆς εἰς ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τοῦ Πολυτρίχου, ἐνῶ ὁ νυκτικῶραξ ἔσπευδεν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς μονοτόνου ἐκείνης κραυγῆς, ταχεῖ βήματι, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ προκαλῆ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἠννόησαν οἱ ἀναγνώσται ὅτι τὰ δύο ταῦτα ζῶα δὲν εἶχον ποσῶς πτερά.

Ἡ ἄρπη ἦτο ἡ γνωστὴ ἡμῖν Ἀμώνη.

Ὁ νυκτικῶραξ ἦτο Σίμων ὁ πανούργος.

Ἡ ἄρπη καὶ ὁ νυκτικῶραξ ἠσχολοῦντο ὑπὸ τὸ λαμπρὸν τῆς σελήνης φῶς, νὰ στήσῃσι στραγγάλας εἰς τὰ δάση τοῦ Σεβάν, οὐ μόνον στραγγάλας διὰ λαγωούς, ἀλλὰ καλὰς καὶ στερεὰς τοιαύτας δι' ἐλάφους καὶ πρὸ πάντων διὰ δορκάδας.

Ἡ Σιμώνη ἦν ἐπίσης ἐπιδεξία ὅσον καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὁ λαθροθήρας δὲν εἶχεν ἔτι ἐντελῶς συνέλθει ἐκ τῆς νόσου, ἀλλὰ καίτοι ἰσχνός καὶ καταβεβλημένος δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὸ κυριεῦον αὐτὸν πάθος.

Καὶ ὁ καλὸς στραγγαλιστῆς δὲν ἀφίνει νὰ παρέλθῃ μία ἐξαισία νῦξ ὡς ἐκείνη.

Ἐν τούτοις δὲν ἐπίεζεν ἡ ἀνάγκη τὸν Σίμωνα καὶ τὴν σύζυγόν του.

Χάρις εἰς τὰ δεκαπέντε λουδοβίικα τῆς Σολάνζης οὐδενὸς ἐστεροῦντο. Ἐπεσκεύασαν τὴν καλύβην των, ἔθηκον ὑέλους εἰς τὰ παράθυρα, ἀπέφραξαν τὰς ἐν τῇ στέγῃ ὀπὰς καὶ δὲν ἐδαπάνησαν ὄλον τὸ ποσὸν ἐκεῖνο.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἠύχοντο πλείοτερόν τι.

Καὶ ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκας εἶναι ἀρκετὰ πλούσιος.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἀμώνη καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἐλάτρευον ὅσον οὐδέποτε τὴν Σολάνζην.

Δίκαιον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἔτι μᾶλλον ἐμίσων τὸν Λαβράνης, ὅστις συνετέλεσε καὶ οὗτος εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς νεαρᾶς κόρης, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν φονεύσῃ, χωρὶς νὰ φοβηθῶσιν ἄλλην δικαιοσύνην παρὰ τὴν τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸ ἐπραττον.

Ὅταν ἔφθασεν ἐπανελθὼν δευτέραν ἤδη φορὰν ἐκ τοῦ πύργου, ἀσθμαίνων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ, ἃς ἔφερεν ἐξ ἀποστάσεως τριῶν τετάρτων λεύγης, εἰς τὸ ὕψος τοῦ Πολυτρίχου, ἡ Σιμώνη ἠσχολεῖτο νὰ στήσῃ στραγγάλην εἰς τινα ἀτραπὸν.

Ἀκούσασα βήματα εἰς τὸ δάσος διέκοψε τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ προσποιουμένη τὴν κραυγὴν τῆς ἄρπης, ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν τῆς, ἔπεσε χαμαὶ πρηνῆς.

Ὁ Λαβράνης διήλθε πλησίον αὐτῆς, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ προσκρούσῃ ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ.

Ἄλλως τε, οὔτε κἂν ἐνεθυμεῖτο τοὺς λαθροθήρας καὶ οὐδένα διενεοῖτο νὰ καταδιώξῃ, καταδιωκόμενος αὐτὸς οὗτος ὑπὸ τοῦ φάσματος τοῦ γέροντος, ὃν οὕτω προδοτικῶς ἐφόνευσε πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Ἡ Ἀμώνη ἀνεγνώρισεν αὐτὸν εὐκόλως ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς σελήνης φῶς.

Ἐμεινε μὲ τὸ στόμα κεκηνός καὶ καταπεπληγμένη, ὡς εἰ ἔβλεπε διερχόμενον φάντασμα διὰ τῶν βάτων καὶ τῶν ἐρεικῶν.

Τί ἤθελεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐν μέσῃ νυκτὶ εἰς τὰς ἐρήμους ἐκείνας, κεκυφώς, ἀοπλος, μὲ φανὸν ἐν τῇ χειρὶ καὶ σάκκον ἐπὶ τῆς ράχεως;

Τί ἐμπεριείχεν ἄρα γὰρ ὁ σάκκος ἐκεῖνος;

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν, ἐνῶ ὁ Λαβράνης διήρχετο πλησίον τῆς, μεταλλικὸν ἦχον ἐν τῷ σάκκῳ, ὡσεὶ συγχρουόμενων λουδοβικείων, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ.

Ἐπέθεσεν ὅτι πρόκειται μυστήριόν τι καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ.

Ἐξηπλωμένη πρηνῆς, ἔρπουσα ὡς ὄφιν, μὲ ἠνορθωμένην τὴν κεφαλὴν, ἤκουε τὰ βήματα τοῦ ἐχθροῦ φύλακος ἀκίνητοῦσα.

Μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἔστη.

Ἡ Σιμώνη ἔβλεπε τὴν σκιάν του καὶ ἤκουσεν ἦχον προστριβομένων κλάδων καὶ λίθου ἀνακινουμένου, μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἤκουσεν εὐδιακριτῶς τὸν κρότον κυλιόμενων νομισμάτων.

Χρυσὸν λοιπὸν ἔκρυσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ.

Διατί;

Πόθεν προήρχετο;

ἦτο ὁ Λαβράνης, ὅστις ἔφερεν αὐτὸν μόνος, τὴν νύκτα, κρυφίως. Δὲν ἠννόει πλείοτερον.

Ἐξήλθεν εἶτα ἐκ τῆς ὀπῆς καὶ διήλθε πρὸ αὐτῆς, τρέχων διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Ἐκάλεσε τότε ἡ Ἀμώνη τὸν Σίμωνα διὰ τοῦ συμπεφωνημένου συνθήματος.

Μετ' οὐ πολὺ οὗτος ἦτο πλησίον τῆς. Τοσοῦτον ἦτο συγκεινημένη, ὥστε μίαν μόνην λέξιν τῷ εἶπε, λαμβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός:

— Ἐλα!

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς κρύπτῃς, ἦν ὁ Λαβράνης εἶχεν ἀφήσει ἀνοικτὴν, τῷ προσέθηκεν:

— Ἀναψέ!

Ὁ Σίμων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του λαμπάδα, ἣν ἤναψε διὰ πυρείου.

ἦτο προβλεπτικός Σίμων ὁ νυκτοβάτης.

Ἡ λαμπὰς ἐφώτισε τὸ ὑπόγειον· ἀλλ' οὐδὲν ἐν ἀρχῇ τὸ ἔκτακτον διέκρινον οἱ λαθροθῆρα.

— Φάξε, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

Ἡρεῦνα καὶ ἐκεῖνη μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος.

Τὸ φῶς τῆς λαμπάδος, περιφερόμενον εἰς πάσας τῆς κρύπτῃς τὰς γωνίας, ἔπασσεν αἴφνης ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Ὁ Σίμων καὶ ἡ Ἀμώνη ἔμεινον ἀκίνητοι, ἐκπληκτοὶ, ὡς ὁ Λαβράνης πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ μαρκησιῦ δὲ Τανναί.

Ὁ θαυμασμὸς τοὺς κατέστησεν ἀφώνους.

Μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμοὺς ἔμεινον ἀτενίζοντες τὸν θησαυρόν, ὡς οἱ κύνες τὸ κυνήγιον.

Ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ των δὲν ἀπώλεσαν τὴν φρόνησιν.

[Ἐπετα συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἡ Νισσέτα καὶ ὁ Γουσταῦος ἔλαβον τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου, χωρὶς νὰ εἰπωσι λέξιν, διότι ἀμφότεροι εἶχον ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐλπίς καὶ ἡ παραμυθία ἦσαν ἀνωφελεῖς.

— Ἐμπρός! πρέπει νὰ εἶμαι ἀνὴρ, εἶπεν αἴφνης ὁ Ἐδμόνδος, ἐγειρόμενος καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Γουσταῦος.

— Πηγαίνω νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου. Θέλω νὰ γευματίσω με αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ Δεπερέ διὰ τόνου, ὃν προσεπάθησεν νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον. Θὰ σε ἴδω ἐντὸς τῆς ἡμέρας;

— Ναί, βεβαίως.

— Μετ' ὀλίγον λοιπόν. Χαίρετε, ἀγαθὴ Νισσέττα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος ἀσπάζόμενος τὴν ῥάπτριαν· εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὸ λαμπρὸν δεῖπνόν σας τῆς χθές. θὰ τὸ ξανακάμωμεν καμμίαν φοράν.

Ὁ Γουσταῦος συνώδευσεν τὸν Ἐδμόνδον μέχρι τῆς θύρας.

Διετέλει σχεδὸν ἔντρομος ἐπὶ τῇ ἡρεμίᾳ τοῦ φίλου του.

— Μὴ ἀνοησίας! τῷ εἶπεν, ἀποχωρίζόμενος αὐτόν.

— Τί ἀνοησίας θέλεις νὰ κάμω; δὲν εἶναι στιγμή τοιούτων, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος μειδιῶν.

— Θάρρος, φίλε, θάρρος!

— Ἐχω. Διατὶ νὰ πελπίζωμαι; Οἱ ἀνθρώποι δυνατοὶ νὰ πατῶνται, δὲν εἶν' ἔτσι; καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε ἀγαθός. Δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὰ πάντα.

Ὁ Ἐδμόνδος σφίγγας περιπαθῶς τὴν χεῖρα τοῦ Γουσταῦου, κατήλθεν.

— Ὅμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ

νὰ μας καθησυχάσῃ, διὰ νὰ μας λυπῇ ὀλιγώτερον, εἶπεν ὁ Γουσταῦος εἰς τὴν Νισσέτταν, ἐπανακλείσας τὴν θύραν· ἀλλ' ἔχει τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ, βλέπεις; Εἶναι τρομερὸν ὅ,τι συνέβη. Διατὶ νὰ μοι γράψῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν!

— Ἡδυνάμην νὰ ὑποπτεύσω τί θὰ συνέβαινε; Μὴ μ' ἐπιπλήττης, Γουσταῦε, ὑποφέρω ἤδη ἄρκετά.

Καὶ ἡ Νισσέττα ἀπέμαζεν ἐκ νέου τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς της.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Γουσταῦος, ἄς μὴ βαυκαλιζώμεθα δι' ἀπατηλῶν ἐλπίδων· ἄς ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν χειροτέραν αὐτῶν ὄψιν, ἐὰν δὲ ἀπκτώμεθα, τοῦτο θὰ εἶναι διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Εἰς τὸν Ἐδμόνδον ὑπολείπεται τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν ζωῆ.

— Δυστυχῆ Ἐδμόνδε! ἐψιθύρισε ἡ Νισσέττα.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ τα ζήσῃ εὐτυχῆς αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη, εἰς ἐμὲ δὲ ἀπόκειται νὰ ἐξασφαλίσω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. Διότι, βλέπεις, Νισσέττα, ἐὰν, καθ' ἣν ἡμέραν ἀποθάνῃ ὁ Ἐδμόνδος, ἡ σθανόμην ὅτι ἔχω νὰ ἐλέγξω κατὰ τι τὸν ἑαυτὸν μου ἀπέναντι ἐκείνου, θὰ ἠτύοκτόνουν. Ἡ δεσποινὶς Δεβὼ κατοικεῖ μόνον μετὰ τοῦ πατρός της;

— Ὅχι, ἔχει μαζὴ της μίαν παιδαγωγόν.

— Ἀδιάφορον!

— Θέλεις νὰ τὴν ἴδῃς;

— Ναί.

— Διὰ νὰ κάμῃς τί;

— Ἐχω τὸ σχέδιόν μου.

Ὁ Γουσταῦος, ἀσπασθεὶς τὴν Νισσέτταν, ἐξῆλθε καὶ αὐτός.

Ὅτε ἐξηφανίσθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς λεωφόρου, ἡ Νισσέττα, περιβληθεῖσα τὸ περιώμιόν της, μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἐγονυπέτησε καὶ ἀνῆψε λαμπάδα· μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της κάπως ἡρρωμετέρα.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐδμόνδος εἶχε φθάσῃ εἰς τῆς μητρός του, ἥτις μόλις εἶχεν ἐγερθῆ, μὴ ἀναμιμνησκομένη σχεδὸν τῶν συγκινήσεων τῆς προτεραιίας, καὶ ἐδέχθη τὸν υἱόν της, ὡς τὸν ὑπεδέχετο πάντοτε, μετὰ μειδιάματος καὶ ἀσπασμοῦ.

Παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Ἐδμόνδου δὲν ἠδύνατο νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῆς ὀδύνης του καὶ τῶν διαλογισμῶν, εἰς οὓς κατέρριπτεν αὐτὸν αἴφνης ἡ πρωινή ἐπιστολή.

Δις ἢ τρίς ἡ κυρία Δεπερέ τὸν ἠρώτησεν. Αὕτη ἀπέδιδε τὴν μελαγχολίαν ταύτην εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς μερίμνας, ἄς ὑφίστατο ὁ υἱός της.

— Ὡ! Ὅταν ἡ καρδιά ἀρχεται ἐλπίζουσα, μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐπανερχεται εἰς τὴν ἀμφιβολίαν· διὰ τίνος δὲ τῶν συχνῶν ἐκείνων ψυχικῶν ἀντιδράσεων, οἱ φόβοι τῆς μητρός τοῦ Ἐδμόνδου ἐφαινοντο διὰ παντός ἐξαλειφθέντες ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πεποιθήσεώς της, κατόπι τοῦ φοβεροῦ προαισθήματος, ὅπερ εἶχε τρομάξῃ αὐτὴν τὴν προτεραιάν.

Ὁ Ἐδμόνδος πᾶν μετῆλθε μέσον, ὅπως διατελῆ εὐθυμος· ἀλλὰ μετὰ τὸ πρόγευμα, διαρκούντος τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφηγηθῆ τῇ μητρὶ του τὴν μετὰ τῆς Νισσέττας συνάντησίν του, τὴν συνέντευξιν ἣν τῷ εἶχε δώσῃ, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τότε ἐκάθησεν, οὕτως εἶπεῖν, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ, στήριζας τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο του χεῖρας, ἤρξατο σκεπτόμενος:

— Παράδοξον πρᾶγμα ἡ ζωὴ! διελογίζετο. Ἡμέραν τινὰ ἐν παιδίον ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον, οἱ νεαροὶ αὐτοῦ γονεῖς περιστοιχιζοῦσιν αὐτὸ διὰ χάριτος καὶ φροντίδων. . . . τὸ ὑποδέχονται ὡς εὐεργέτημα, ἀγαπῶσιν ἐν αὐτῷ τὸν ὁρατὸν παλμὸν τῶν δύο καρδιῶν των. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνοίγονται εἰς τὸ φῶς, ἡ ψυχὴ του εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἡ φύσις ὀλόκληρος ἀρχεται δι' αὐτό. Ἐν μητρικὸν βλέμμα ἀκολουθεῖ, μελετᾷ τὸ νεογέννητον παιδίον· ἡ ἐλαχίστη τῶν ἀσθενειῶν του γεννᾷ ἀνησυχίας· τὸ προστατεύουσιν ὡς ἀσθενὲς ἀνθρώπος, ἔχον πάντοτε ἀνάγκην τῆς αὐτῆς ποσότητος φωτός, σκιᾶς, ὕδατος. Ἀνατρέφουσιν αὐτὸ ὡσεὶ ἐμελλε νὰ εἶναι αἰώνιον· πληροῦσι τὴν καρδίαν του αἰσθημάτων, τὸ πνεῦμά του γνώσεων. Αὐξάνεται οὕτως. Βασίζουσιν ἐλπίδας· ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἔσται ἀνὴρ. Δεικνύουσιν αὐτῷ τὰ ἐπαγγέλματα ἅπαντα, διερευνῶσι τὰς κλίσεις του, τὰς προτιμήσεις του, τὰς συμπαθείας του. Δημιουργοῦσιν αὐτῷ σχέσεις, ὑπερφανεύονται ἐπὶ ταῖς προόδους του, εὐχαριστοῦσι τῷ Θεῷ. Τέλος φθάνει εἰς τὰ εἰκοσιν ἔτη· μειδιᾷ πρὸς τὸν βίον, ὅστις φαίνεται αὐτῷ πλήρης γοητειῶν· ὁ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται, τὸ βλέμμα του διερευνᾷ ἅπαντας τοὺς ὀρίζοντας, ἡ καρδιά του ἀγαπᾷ. Ἐρχεται καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά νὰ ἐλπίζῃ δι' ἑαυτὸν· αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ μεγάλα καὶ ἀγαθὰ, παρέχει αὐτὴν ὡς τὴν ἔλαβεν. Πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς φιλοδοξίαι ἐξεγείρονται ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, προσμειδιᾷ τῷ μέλλοντι, εἶναι τέλος εὐτυχῆς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐναθρόνονται ἐπὶ τῷ ἔργῳ αὐτῶν, ἀποτελεσθέντι διὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ μεριμνῶν καὶ ἡμέραν τινὰ παρατηροῦσιν ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο ἔχει ἐν θυμῷ ἐν τῷ πνεύματι καὶ ὅτι πρέπει ἀμετακλήτως νὰ ποθῆναι καὶ ὅτι ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ περικλείωσιν ἐντὸς τεσσάρων σανίδων καὶ ῥίψωσιν εἰς τὴν γῆν μετὰ τοῦ πτώματός του ὅλον τὸ παρελθόν του, ὅλον τὸ μέλλον του, ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του, ἅπασαν τὴν εὐδαιμονίαν του· ὅτι δὲν θὰ βλέπῃ πλέον ὅσους ἠγάπα, ὅτι ὅσοι ἠγάπων αὐτὸ δὲν θὰ το βλέπωσι πλέον καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ περιβάλλωσιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις των πλάσμα νέον, ἰσχυρόν, εὐτυχῆς, ἀγαπῶν, ἀγαπώμενον, οἱ γονεῖς αὐτοῦ δὲν θὰ ἔχωσιν, ἀλλ' ἡ τάφον μετ' ἑνὸς ὀνόματος ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως μεταβαίνοσι νὰ προσεύχωνται.

— Ἄ! εἶναι φρικῶδες! Καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ εἶμαι ἐγώ!

— Οὕτω ζῶ, βλέπω, αἰσθάνομαι, διαλο-